

عنوان مقاله:

رذایل و فضایل اخلاقی در شاهنامه

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی متن‌پژوهی ادبی نگاهی تازه به متون حماسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

محمدرضا معصومی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج، یاسوج، ایران

فاطمه حاجی قاسملو - دانشجوی دکتری گروه زبان و ادبیات فارسی، مدرس موسسه عالی شمس تبریزی خوی

رقیه سلطان بیگی - دانشجوی دکتری گروه تاریخ، مدرس موسسه عالی شمس تبریزی خوی

خلاصه مقاله:

شاهنامه یادگاری از روزگاران بس دراز ایران زمین است. می توان چنین پنداشت که فردوسی و شاهنامه بی نظیر او، به عنوان نماینده ای از طرز تفکر ایرانیان قدیم است. خواننده این اثر عظیم شاهد است که سراسر شاهنامه مشحون از ابیاتی است که خواننده را به تلاش در جهت زندگی بهتر، پرهیز از هر گونه عداوت و آزار رسانی به غیر، استفاده از خرد و عقل و... رهنمون ساخته است. در این میان فردوسی برای تاکید و مستند کردن توصیه های خود، از مضامین و مفاهیم آیات قرآنی و گاهی نیز حدیث به وفور استفاده می کند. در این جستار بعد از بررسی موضوع اخلاق و اهمیت آن در زمینه های مختلف، به شکلی موردی به مواردی از رذایل و فضایل توصیه شده در شاهنامه اشاره شده است. در این مختصر، رذایلی چون دروغ، حسد، گناه، نفاق... و فضایلی چون عقل (خرد)، بخشنده‌گی، راستی، عدل، دانش... با بهره گیری از آیات قرآنی مورد مطالعه و بررسی قرار گرفته است. از این پژوهش نتیجه می شود که شاهنامه نه تنها یک اثر ارزنده حماسی بلکه یک اثر بی نظیر اخلاقی است که فردوسی برای آفرینش یک مدینه فاضله آن را به جامعه بشریت ارزانی داشته است.

کلمات کلیدی:

فردوسی، شاهنامه، اخلاق، رذایل، فضایل، خرد، حسد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/978319>

